

סדר ה'למוד ליום ט' אדר:

סדר לקוטי פנ"ה ר"ן הי"פני:

ו ועל-ידי-זה נמתקים כל הצמצומים, שהם הדינים. וכל מקום שיש איזה דין וצמצום, נמתק על-ידי זה, על-ידי תקון אמונת חכמים, שעל-ידי-זה נתרבין הספרים של התורה הקדושה. כי כל המתקות של כל הצמצומים והדינים, הוא על-ידי השכל, כי כלם במחשבה אתברירו (עיין זוהר פקודי רנד). שהשכל הוא שרש הדינים, ושם נמתקים הדינים. כי אין הדין נמתק אלא בשרשו (עיין זוהר ויחי רלא). וכל דין וצמצום צריך שיהיה נמתק בשכל השיך לו, ששם שרשו. ויש לכל צמצום וצמצום שכל שעל ידו נמתק.

אך יש חכמה עלאה, שכל החכמות כלולים שם, ומקבלין משם, ועל כן שם נמתקים כל הדינים. כי בהשכליים פרטיים, אי אפשר להמתיק כי אם בזה השכל דיקא השיך לזה הצמצום, שהוא שרשו. אבל על-ידי בחינת חכמה עלאה שכלול מכלם, שם נמתקים כל הצמצומים, וכל הדינים כלם.

והתורה שהיא יוצאת מחכמה עלאה, כי 'אוריתא מחכמה עלאה נפקת' (זוהר בשלח ס"ב). ואין יכולה לקבל מחכמה עלאה, כי-אם כשיש לה שלמות. ושלמות התורה, היא על-ידי תורה שבעל פה. כי תורה שבכתב אין לה שלמות, כי-אם על-ידי תורה שבעל פה. ועל-כן על-ידי הספרים הנ"ל, שנתחדשים על-ידי המחלקת, בבחינת: "וספר כתב איש ריבי", בבחינת: "עשות ספרים הרבה אין קץ", על-ידי-זה נשלם התורה. ואזי, התורה בבחינת (שמות כ"ד): "לוחות האבן" שמקבלת הארה

זֶה נֶתַן וְלֹא יַעֲבֹר

ב'תנח"ך מ'זוהר ר'צ"ל "צדק צדקוה ש'דף צ'הד מ'ספ'רי ר'בנו יה'יה ת'יקון ר'כ"ל"
"חק נתן ולא יעבור" יצא לאור ע"י הוצאת "נצחתי ואנצח" שע"י ישיבת תיקון המידות

מְבַחֲנֵת אָבִן שְׂתִיָּה (עיי'ן זוהר ויחי רל"א). כִּי כָּל דְּבַר שְׁבָעוּלָם, יֵשׁ לוֹ
צְמָצוּם אַחַר בְּכֻמוֹת וְאִיכוֹת. וְכָל הַצְמָצוּמִים שְׁבָעוּלָם, כָּלָם
נְרַשְׁמִים בְּאָבִן שְׂתִיָּה, שְׁמָמְנוּ הַשְׂתֵּת הָעוּלָם, וְכָלָם מְקַבְּלִים
מִמֶּנּוּ. וְשֵׁם הַמְתָּקָת כָּל הַדִּינִים, כִּי הוּא בְּחִינַת חֲכָמָה עֲלָאָה,
בְּחִינַת קָדְשֵׁי קָדְשִׁים.

כִּי הַשֶּׁכֶל נִקְרָא קָדֵשׁ (עיי'ן זוהר אחרי דף סא). וְכָלָם מְקַבְּלִים וְנִכְלָלִים
בְּבְחִינַת קָדְשֵׁי קָדְשִׁים, שֶׁהוּא בְּחִינַת חֲכָמָה עֲלָאָה, שְׁכָלוֹל
מִכָּלָם. וּמִשֵּׁם הַמְתָּקָת כָּל הַדִּינִים, בְּפִרְטִיּוֹת וּבְכָלְיִוֹת. כִּי גַם
כְּשֶׁמְמַתִּיקִין הַדִּין בְּפִרְטֵי, בְּאִיזָה שֶׁכֶל שֶׁל אִיזָה צְמָצוּם, צָרִיכִין
גַּם כֵּן לְהַמְשִׁיךְ כַּח מַהֲשֶׁכֶל הָעֲלִיּוֹן הַנִּלְוֵל, כִּדִּי שִׁיחִיָּה כַּח לְוָה
הַשֶּׁכֶל הַפִּרְטִי לְהַמְתִּיק הַדִּין. וְכֵן בְּכָלְיִוֹת, לְהַמְתִּיק כָּל הַדִּינִים
מֵאִיזָה צְמָצוּם שִׁיחִיָּה, אִי אֶפְשָׁר לְהַמְתִּיק כִּי־אֵם עַל־יְדֵי בְּחִינַת
הַשֶּׁכֶל הָעֲלִיּוֹן, בְּחִינַת קָדְשֵׁי קָדְשִׁים, בְּחִינַת אָבִן שְׂתִיָּה (עיי'ן זוהר
ויחי רלא. ובתנחומא פר' עקב). כַּנִּלְוֵל.

וְכַשֶּׁהֲתוֹרָה יֵשׁ לָהּ שְׁלֻמוֹת עַל יְדֵי הַסְּפָרִים כַּנִּלְוֵל, אֲזִי
מְקַבְּלֵת מִחֲכָמָה עֲלָאָה, בְּבְחִינַת לוֹחֹת
הָאָבִן, בְּחִינַת אָבִן שְׂתִיָּה. וְאֲזִי מְשַׁפֵּעַת בְּכָל הַחֲכָמוֹת, וְנִמְתָּקִים
כָּל הַדִּינִים. בְּבְחִינַת (תהלים כ): "יִשְׁלַח עֲזָרָה מִקֶּדֶשׁ", שְׁעַקֵּר הָעֲזָרָה
וְהִישׁוּעָה, שֶׁהוּא בְּחִינַת הַמְתָּקָת הַדִּינִים, הוּא מִקֶּדֶשׁ, הֵינּוּ עַל־יְדֵי
הַשֶּׁכֶל שֶׁנִּקְרָא קָדֵשׁ כִּידוּעַ. וְזֶה אוֹתִיּוֹת שְׂתִיָּה, רְאֵשֵׁי־תְבוֹת הֵן
תָּוִי שִׁדִּי יַעֲנֵנִי. (לשון המקרא איוב ל"א: "הֵן תָּוִי שִׁדִּי יַעֲנֵנִי וְסִפֵּר כְּתֹב אִישׁ
רִיבִי"). הֵן תָּוִי שִׁדִּי, הֵינּוּ בְּחִינַת הַרְשִׁימוֹת שֶׁל כָּל הַצְמָצוּמִים.
נִמְתָּקִין עַל־יְדֵי שְׁבָאִים בְּתוֹךְ שְׂתִיָּה, בְּחִינַת אָבִן שְׂתִיָּה הַנִּלְוֵל.
וְזֶה 'יַעֲנֵנִי', בְּחִינַת הַמְתָּקָה, בְּבְחִינַת: "יִשְׁלַח עֲזָרָה מִקֶּדֶשׁ"
כַּנִּלְוֵל:

וזה: "הן תוי שדי יענני וספר כתב איש ריבי", שעל ידי וספר כתב כנ"ל, הינו רבוי הספרים שנעשין על ידי המחלקת כנ"ל, שאז יש להתורה שלמות, ומקבלת משכל הכולל, מחכמה עלאה, שהיא בחינת אבן שתיה כנ"ל, על ידי זה הן תוי שדי יענני, בחינת ההמתקה, על ידי בחינת לוחות האבן, שמקבלין מאבן שתיה כנ"ל:

ו זהו בחינת מה שנוסעין על ראש השנה לצדיקים. כי ראש השנה הוא יומא דדינא של כל השנה, וכל אחד ואחד בא עם קדשותו וצמצומיו אל הצדיק הדור. שהוא בחינת קדשי קדשים, בחינת אבן שתיה. בבחינת (שמואל א ב): "כי לה מצוקי ארץ וישת עליהם תבל" (י). שהם הצדיקים שעליהם נשתת העולם. ועל ידי זה נמתקים כל הדינים, על ידי בחינת אבן שתיה כנ"ל. וזה בחינת אבני יעקב, שנכללו כלם בתוך אבן שתיה (בראשית רבה ויצא פרשה ס"ח, עין זהר נח ע"ב, ויחי רל"א). כי הנפשות הם בחינת אבנים, כמו שכתוב (איכה ד): "תשתכנה אבני קדש". וכלם באים ונכללים בתוך הצדיק הדור, שהוא בחינת אבן שתיה, ועל ידי זה נמתקים כל הצמצומים כנ"ל:

ח ועל ידי זה שנכללים יחד כל הנפשות כנ"ל, על ידי זה נעשה שמחה, בבחינת (משלי י"ג): "אור צדיקים ישמח". כי הנפש הוא בחינת נר, בבחינת (משלי כ): "נר ה' נשמת אדם". וכשנכללין יחד נעשה מהם אור, ועל ידי זה נעשה שמחה, בחינת: "אור צדיקים ישמח":

וזה חדי רבי שמעון ואמר: "ה' שמעתי שמעך יראתי", תמן יאות הוי למדחל. כי חבקוק אמר נבואה זו על רבי יעקבא וחיבריו שמתו על ידי שלא היה בהם אהבה כמו שאמרו

זֶקֶן נָתַן וְלֹא יַעֲבֹר

ב'תס - אָמַר מִוֹהַרְנֵי"ת זִצ"ל "צַדִּיק לֹא יִפְּזֵר מִקֹּדֶשׁ שִׁדְוֹ לְעַד מִסְפְּרֵי רַבְּנֵי יִהְיֶה תִּיקוּן לְכַל" -
זֶקֶן נָתַן וְלֹא יַעֲבֹר" יצא לאור ע"י הוצאת "נצחתי ואנצח" שע"י ישיבת תיקון המידות -

רְבוּתֵינוּ, זְכוּרֹנָם לְבָרְכָהּ (יְבָמוֹת ס"ב). כִּי הֵם הָיוּ בְּחִינַת גְּבוּרוֹת
וְצַמְצוּמִים, וְלֹא נִכְלְלוּ יַחַד. וְלֹא נִמְתְּקוּ. וְרַבִּי שְׁמַעוֹן וַחֲבֵרָיו שֶׁהָיוּ
הַתִּיקוּן שְׁלָהֶם, עַל־כֵּן אָמַר אֲנִי בַּחֲבִיבוֹתָא תְּלִיא, הֵינּוּ בְּחִינַת
הָאֲהָבָה וְכִלְלוֹת שְׁנִכְלָלִין יַחַד, וְעַל יְדֵי זֶה הִתְמַתְּקָה וְהַתִּיקוּן כַּנִּ"ל.
וּמִזֶּה בָּא בְּחִינַת חֲדֵי רַבִּי שְׁמַעוֹן, הֵינּוּ בְּחִינַת הַשְּׂמִיכָה,
שְׁנַעֲשֶׂה עַל יְדֵי הַכִּלְלוֹת וְהָאֲהָבָה, בְּחִינַת: "אֹר צַדִּיקִים יִשְׁמַח":
פֶּתַח וְאָמַר: "הוֹלֵךְ רָכִיל מִגְּלָה סוּד". 'הוֹלֵךְ רָכִיל וְכוּ'
דְּלִית רוּחָה רוּחָא דְקִיּוּמָא. הֵינּוּ רוּחַ חֲכָמָה. וְלֹא הָיָה
מְחִימָא. הֵינּוּ אֱמוּנַת חֲכָמִים כַּנִּ"ל, כִּי עַל־יְדֵי שְׂאִין בּוֹ אֱמוּנַת
חֲכָמִים, אֵין בּוֹ רוּחַ חֲכָמָה, כִּי נִדוּן בְּמוֹתְרוֹת כַּנִּ"ל. מִגְּלָה סוּד,
זֶה בְּחִינַת בְּטוּל כְּתֹב יָדָנוּ, שְׂאִין מְקַבְּלִין אֹר הַשֶּׁכֶל מִיְדֵי הַסְּמִיכָה
כַּנִּ"ל, בְּבְחִינַת (אִיּוֹב ל"ו): "עַל כַּפַּיִם כָּסָה אֹר". כִּי הָאוֹתִיוֹת צָרִיכוֹת
לְקַבֵּל אֹר הַשֶּׁכֶל, מִיְדֵי הַסְּמִיכָה כַּנִּ"ל. וְעַל־יְדֵי פְגַם אֱמוּנַת
חֲכָמִים, שֶׁהוּא בְּחִינַת 'הוֹלֵךְ רָכִיל', עַל יְדֵי זֶה 'מִגְּלָה סוּד',
שְׁנַתְּגַלָּה וְנִסְתַּלַּק אֹר הַשֶּׁכֶל כַּנִּ"ל, וְעַל־יְדֵי־זֶה בְּסוּד עָמִי לֹא יִהְיֶה
כַּנִּ"ל: וְנֶאֱמַן רוּחַ מְכַסֶּה דְּבָר, דְּאִית בֵּיה רוּחָא דְקִיּוּמָא. עַל־יְדֵי
בְּחִינַת אֱמוּנַת חֲכָמִים, עַל־יְדֵי־זֶה, מְכַסֶּה דְּבָר, בְּחִינַת 'עַל כַּפַּיִם
כָּסָה אֹר' כַּנִּ"ל:

סֵדֶר קִצּוֹר לְקוּטֵי מוֹהַרְנֵי"ן הַיּוֹמִי:

ז בְּשַׁנְתְּעוֹרֵר מִן הַמַּחְלָקֶת שָׁבָא עָלָיו לְשׁוֹב עַל פְּגַם אֱמוּנַת
חֲכָמִים, עַל־יְדֵי־זֶה נִמְתְּקִין כָּל הַדֵּינִים וְכָל מְקוֹם שִׁישׁ אֵיזָה צְמָצוּם
וְדִין נִמְתַּק עַל־יְדֵי־זֶה. כִּי יֵשׁ כַּמָּה סְפָרִים עֲכָשׁוּ הַהוֹלְכִים עַל־פִּי
תוֹרֵתָנוּ הַקְּדוּשָׁה שֶׁבְּכָתָב וּבְעַל־פֶּה וְכֵן עֵתִידִין לְהִיּוֹת עוֹד כַּמָּה
סְפָרִים וְכָלֵם צָרִיכִים לְהַעוֹלָם וְאֶסוּר לְהַלְעִיג עַל שׁוֹם אֶחָד מֵהֶם
כַּנִּ"ל. וּבַתְּחִלָּה כְּשֶׁלֹּא הָיָה לוֹ אֱמוּנַת חֲכָמִים אֲזַי כָּל הַסְּפָרִים הָיוּ

אֶצְלוֹ כִּי הָיָה מִלְעִיג עֲלֵיהֶם, וְעַל-יְדֵי שְׁנַתְעוֹרָר מִן הַמַּחְלָקָת
שָׁבָא עָלָיו לָשׁוּב בְּתִשְׁבָּה עַל פְּנֵי אֲמוֹנַת חֲכָמִים חוֹזְרִים
וְנַחֲשָׁבִים בְּעֵינָיו הַסְּפָרִים שֶׁהָיוּ בְּעֵינָיו כֹּלָא. וְזֶה בְּחִינַת: "וְסִפֵּר
כָּתַב אִישׁ רִיבִי" (אִיּוֹב ל"א לה), שֶׁעַל-יְדֵי הָרִיב וְהַמַּחְלָקָת שָׁבָא עָלָיו
נַעֲשֶׂה מִזֶּה סֵפֶר. וַיֵּשׂ צְדִיקֵי הַדּוֹר שְׁאֲמוֹנָתָם שְׁלֵמָה בְּוִדְאֵי
וְאֶף-עַל-פִּי-כֵן יֵשׁ עֲלֵיהֶם מַחְלָקָת מַחֲמַת שְׂאִין לָהֶם אֲמוֹנָה
בְּעַצְמָם. וְאֵינָם מְאֲמִינִים שִׁישׁ לְהַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ שֶׁעֲשׂוּעִים מִחֲדוּשֵׁי
תוֹרָתָם שֶׁהֵם מְחַדְּשִׁים וְעַל-יְדֵי-זֶה הֵם מְתַרְשְׁלִים בְּחֲדוּשֵׁים שֶׁלָּהֶם
וְאֵינָם כּוֹתְבִים אוֹתָם בְּסֵפֶר. כִּי מִי שֶׁזּוֹכֵה לְחַדֵּשׁ חֲדוּשֵׁי תוֹרָה
בְּעַצְמוֹ וּכְוֹנֵתוֹ לְשָׁמַיִם צָרִיךְ שִׁיְהִיָּה לוֹ אֲמוֹנָה גַּם בְּעַצְמוֹ שִׁיֵּאֱמִין
שִׁישׁ לְהַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ שֶׁעֲשׂוּעִים גְּדוֹלִים גַּם מִחֲדוּשֵׁים שֶׁלוֹ כַּנִּל.
וְאִם אֵינּוּ מְאֲמִין בְּחֲדוּשֵׁים שֶׁל עַצְמוֹ הוּא גַּם כֵּן פְּנֵי אֲמוֹנַת
חֲכָמִים וְעַל-יְדֵי-זֶה בָּא עֲלֵיהֶם גַּם כֵּן מַחְלָקָת, וְעַל-יְדֵי-זֶה הֵם שָׁבִים
בְּתִשְׁבָּה וְנַחֲשָׁבִים אֶצְלָם חֲדוּשֵׁים שֶׁלָּהֶם וְחוֹזְרִים וּמְחַדְּשִׁים
וְכוֹתְבִים אוֹתָם בְּסֵפֶר וְנַעֲשֶׂה מִזֶּה סֵפֶר. וְהִנֵּה הַמְתָּקָת כָּל הַדִּינִים
הִיא עַל-יְדֵי הַשֶּׁכֶל שֶׁנִּקְרָא קֹדֶשׁ כִּידוּעַ וְכָל דִּין וְצִמְצוּם יֵשׁ לוֹ שֶׁכֶּל
פְּרָטִי שֶׁנִּמְתָּק עַל יְדוֹ אֵךְ יֵשׁ חֲכָמָה עֲלָאָה שֶׁשָּׁם נִמְתָּקִים כָּל
הַצִּמְצוּמִים וְכָל הַדִּינִים. וְהַתּוֹרָה יוֹצֵאת מִחֲכָמָה עֲלָאָה (כְּמוֹ שֶׁמִּבְּאֵר
בְּזֵהר הַקָּדוֹשׁ חֵלֶק ב' ס"ב) וְאֵינָה יְכוֹלָה לְקַבֵּל מִחֲכָמָה עֲלָאָה רַק כְּשִׁישׁ
לָהּ שְׁלֵמוֹת, וְשְׁלֵמוֹת הַתּוֹרָה הוּא עַל-יְדֵי תוֹרָה שֶׁבְּעַל-פִּיהָ, וְעַל כֵּן
עַל-יְדֵי הַסְּפָרִים שְׁנַתְחַדְּשִׁים אֶצְלוֹ עַל-יְדֵי הַמַּחְלָקָת עַל-יְדֵי-זֶה
נִשְׁלָם הַתּוֹרָה. וְאִזּוֹ הִיא יְכוֹלָה לְקַבֵּל מִחֲכָמָה עֲלָאָה שֶׁהִיא בְּחִינַת
שֶׁכֶּל הַכּוֹלֵל בְּחִינַת קֹדֶשׁ קֹדֶשׁ בְּחִינַת אָבִן שְׁתִּיָּה וּמִשְׁפַּעַת בְּכָל
הַחֲכָמוֹת וְהַשֶּׁכֶלִיִּים וְעַל-יְדֵי-זֶה נִמְתָּקִין כָּל הַדִּינִים:

ח עַל-יְדֵי שְׁנוּסְעִים עַל רֹאשׁ הַשָּׁנָה לְצְדִיקִים אֲמִתִּיִּים עַל-יְדֵי-זֶה

זֶקֶן נָתַן וְלֹא יַעֲבֹר

ב'תסב - צמח מורה רנ"ת זצ"ל "צדק צני מלכות שדף צהד מספרי רבנו יהיה תיקון רכ"ל" -
"חק נתן ולא יעבור" יצא לאור ע"י הוצאת "נצחתי ואנצח" שע"י ישיבת תיקון המידות

נמתקין כל הדינים שבְּעוֹלָם וְזֶה צְרִיכִין בְּרֹאשׁ הַשָּׁנָה עַל כֵּן
נוסעין על ראש השנה דיקא:

ט גם על ידי שבאים כמה נפשות ישראל להצדיק האמת על ראש
השנה ונכללים יחד באהבה רבה על ידי זה באה שמחה גדולה
וחדוה רבה:

סדר חיי מוהר"ן הי"ד:

תח (ב) והיה מתלוצץ מאד ממה שכתב שם מענין האומרים על
ענין קבלת התורה שחם ושלום משה רבנו עליו השלום עשה
תחבולות בחכמתו וכו', ואסור לחזור דברים כאלו אפלו בדרך
ליצנות רחמנא לצלן. רחמנא לשזבן מדעות זרות משבשות
כאלו. אזי למי שנכנס בו מחשבה אחת מאלו המחשבות ואין
צריכין לסתור שטותים כאלו.

וכבר מבאר בכמה ספרי קדמונים הרבה שצוחו על ספרי
החקירות הנ"ל כמפרסם. ואף על פי שנמצא הרבה שחפו עליו,
כבר ידוע שלא עשו כ"אם למען כבוד התורה מחמת שחבר
ספרים נפלאים על כל ההלכות כגון ספר היד. וגם רבנו זכרוננו
לברכה אמר שבספרי היד במקום שמדבר מהלכות, היטיב
לעשות, אבל בספר מורה נבוכים ימחל לו השם מה שעוה בזה
עויותים שאין כמותם הנוגעים בעקרי תורתנו הקדושה כמפרסם.
ואיך אפשר להכחיש החוש כי כל מי שמעין שם רואה בחוש
הראות שדבריו הם כנגד התורה, וכנגד דברי רבותינו זכרוננו
לברכה. וגם בספר היד במקום שמדבר מחקירות קלקל הרבה
כמבאר בספרים שצועקים מרה על שאמר שבארבעה פרקים
הראשונים שלו מבאר כל מעשה מרכבה ומעשה בראשית. אזי
לעינים שכך רואות, אזי ללב שנכנס בו שום סברא רעה כזאת

שְׁהִיָּא כְּנֶגְדַּ כָּל סְפָרֵי אַמְתָּ שְׁקִבְלָנוּ מִהַתְנָא אֱלָקֵי רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאי וְהָאֵר"י זְכוֹרָנוּ לְבִרְכָה וְכוּ'.

וְאַתָּה הַמְּעִיֵן אִם אַתָּה מִתְפַּחַד וּמִתְיָרָא לְנַע בְּכְבוֹדוֹ גַּם אֲנִי אוֹדָה, אֲבָל חֲלִילָה שְׁתַּבִּיט בְּמִקּוֹמוֹת כְּאֵלֶּה שְׁמַדְבַּר מִחֲקִירוֹת שְׁלֹא תֵאבֵד עוֹלָמָהּ, כַּאֲשֶׁר נִאָבְדוּ כַּמָּה וְכַמָּה מִהַכֹּתוֹת הַרְעוֹת הַמְצוּיִים עַכְשָׁו, שְׁסוּמְכִים דְּבִרְיָהֶם הַרְעִים עַל דְּבָרִים כְּאֵלֶּה, וּמַעֲמִידִים לְפָנֵיהֶם לְמַגֵּן וּלְמַחֶסֶה אֶת הַסְּפָרִים הַנִּ"ל. וְשִׁים לְבָרָךְ וְהִבֵּן מִפְּנֵי מִי רָאוּי לָךְ לְהַתְיָרָא יוֹתֵר, אִם מִסְּפָר מוֹרָה נְבוּכִים הַבְּנוּי עַל־פִּי סְבָרוֹת אֲרִיסְטוֹ הַיּוֹן יִמַּח שְׁמוֹ וְנִמַּח זְכוֹרוֹ, אִם לְהַבְדִּיל מִסְּפָר הַזֵּהֵר הַקְּדוֹשׁ וְהָאֵר"י זְכוֹרָנוּ לְבִרְכָה שְׁחִבְרוּ הַרְשֵׁב"י וְחִבְרִיא זְכוֹרוֹנָם לְבִרְכָה בְּרוּחַ הַקֹּדֶשׁ וְעַל־פִּי אֵלֵיהוּ זְכוֹרוֹנוּ לְבִרְכָה, וְכָל דְּבִרְיָהֶם רַבָּם מְקַבְּלִים אִישׁ מִפִּי אִישׁ עַד מִשָּׂה רַבְּנוּ עָלָיו הַשְּׁלוֹם. וּמָה שְׁחִדְּשׁוּ בָהֶם הָיָה בְּרוּחַ הַקֹּדֶשׁ בְּמִדְרָגָה גְבוּהָ מְאֹד, וּמִחֲזִיקִין וּמְקִימִין מְאֹד אֶת אֲמוּנָתָנוּ הַקְּדוּשָׁה שֶׁהַתְּחִילָה מֵאַבְרָהָם אָבִינוּ עָלָיו הַשְּׁלוֹם וְכוּ', וּמְזַרְזִים מְאֹד לְקַיֵּם תּוֹרַת מִשָּׂה בְּכָל פְּרָטִיָּה וְדְקוּקִיָּה, וּלְהַבְדִּיל הַסְּפָרִים הַנִּ"ל הֵם בְּהַפְּךָ מִכָּל זֶה כִּידוּעַ וּמְפָרְסָם. אֲשֶׁרֵי מִי שְׁאִינוּ מְטַעֵה אֶת עַצְמוֹ בָּהֶם, וּבִזְחַר בְּאַמְתָּ לְאַמְתּוֹ:

תט (ג) וְאָמַר שְׁיִכּוֹלִין לְהַכִּיר בְּהַפְּנִים שֶׁל הָאָדָם אִם לָמַד (מוֹרָה נְבוּכִים) כְּלוּמַר שֶׁהַפְּנִים שֶׁל זֶה הַלּוֹמֵד זֶה הַסְּפָר נִשְׁתַּנָּה לְהַרְעֵי. כִּי בּוֹדֵאי הוּא אוֹבֵד צָלָם אֱלָקִים פְּנִים דְּקִדְשָׁה עַל־יְדֵי־זֶה. וְכִמוֹ שְׁרוּאִין בְּחוּשׁ שְׁרָבָם כְּכָל־שְׁעָסְקוּ בְּאֵלוֹ הַסְּפָרִים בְּדוֹרוֹת הַלְלוּ, נַעֲשׂוּ אֶפִיקוֹרְסִים גְּמוּרִים, וְהֵם חֲשׂוּדִים עַל כָּל עֲבֵרוֹת שְׁבַת־תּוֹרָה. כִּי זֶה הַסְּפָר וְכֵן שְׁאָר סְפָרֵי הַמְּחַקְרִים עוֹקְרִים אֶת הָאָדָם לְגַמְרֵי מֵאַמוּנַת יִשְׂרָאֵל, וּמִתּוֹרַתָנוּ הַקְּדוּשָׁה, וּמִהַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ וְאַחֲרֵיתוֹ

זֶקֶן נָתַן וְלֹא יַעֲבֹר

ב'תסד - צמח מנחה רנ"ת זצ"ל "צדק צני מלכה שדך צהר מספרי רבנו יהיה תיקון רב" -
"זק נתן ולא יעבור" יצא לאור ע"י הוצאת "נצחתי ואנצח" שע"י ישיבת תיקון המידות

עדי אובד. גם אני דברתי עם כמה אנשים שהם כשרים קצת
שלימדו מכבר ספרי המקורים, וכלם אמרו בפה מלא שהם
מתחרטים מאד על זה שלימדו, והלואי שלא היו יודעים מהם.
והעידו בעצמן שראוי להתרחק מהם מאד מאד בתכלית הרחוק.
אשרי מי שבורח מהם ומחזיק את עצמו באמונה שלמה, לבד כפי
מה שקבלנו מאבותינו כמו שקבל ישראל מאמינים בלי שום
חקירות של שטות והבל שלהם:

סדר לקומי עצות היומני:

א יש כמה שטותים המתדבקים ומתחברים בהמה, ובפרט
בלבולי האמונה, ועלידי השנה נפרדים מהמה. וביותר מועיל
השנה לאמונה (שם).

ב עלידי שראין את עצמו עם הצדיקהאמת, עלידיזה מתנוצץ
מחו ודעתו, עלידיזה מקבל גדלה ושררה לפי התנוצצות מחו,
ועלידיזה זוכה לחדש חדושיין דאורייתא כראוי לו, ועלידיזה
זוכה לבושה ולתשובה ולענוה אמתית, שהוא בחינת חיים
נצחיים של עולם הבא (שם עב, וע' ענוה אות ל).

ג עקר ענוה, שישכיל שרחוק ממנו החכמה. והוא חכמה ומלאכה
גדולה לעשות עצמו כבהמה. ועין 'תמימות'.

ד צריך לזה זכיה גדולה, שישכח לישוב עצמו שעה אחת ביום,
ושיתה לו חרטה על מה שצריכין להתחרט, כי לאו כל אדם זוכה
לישוב הדעת. עליכן צריכין להתגבר מאד לראות לישוב עצמו
היטב על כל מעשיו והנהגותיו, אם כך ראוי לו לבלות ימיו
במעשים כאלו (שיחות הר"ן סימן טו).

דבור

גִּדְל כַּחוּ לְטוֹב, וְכֵן לְהַפְדָּה, חֶסֶד וְשָׁלוֹם

א עַל-יַדֵּי דְבָרִים בְּטָלִים וְלִשׁוֹן הָרַע בָּא עֲנִיּוֹת; וְעַל-יַדֵּי צְדָקָה לְתַלְמֵי־יְחָכְמִים מִתְקַנִּים זֹאת וְזוֹכִין לְעֲשִׂירוֹת (לקוטי-מוהר"ן ד).

ב עַל-יַדֵּי שְׂמֵד בָּרִים בְּהַתּוֹרָה בְּדַבּוּרִים, מֵאִיר לוֹ הַדְּבַר לְכָל הַמְּקוֹמוֹת שֶׁצָּרִיךְ לַעֲשׂוֹת תְּשׁוּבָה, עַד שֶׁזּוֹכֶה לְתְּשׁוּבָה שְׁלֵמָה, וְעַל-יַדֵּי־זֶה זּוֹכֶה לָבוֹא לְתַבּוּנוֹת הַתּוֹרָה לְעִמּוּקָה (שם יא; ועיי' תלמוד-תורה, אותיות י יא).

ג עַל-יַדֵּי שְׁלֵמוֹת לְשׁוֹן־הַקֹּדֶשׁ, דְּהֵינּוּ קֹדֶשׁ הַדְּבַר, שֶׁמֵּרְבֶּה לְדַבֵּר דְּבַרֵּי תּוֹרָה וְתַפְלָה וְתַחֲנוּת וּבִקְשׁוֹת וְשִׁיחוֹת בֵּינּוּ לְבֵין קוֹנֵוֹ, וְנִזְהָר מִדַּבּוּרִים פְּגוּמִים, שֶׁהֵם לִשׁוֹן הָרַע וְשִׁקְרִים וְכוּ', עַל-יַדֵּי־זֶה זּוֹכֶה לְתַקּוֹן הַבְּרִית; וְכֵן לְהַפְדָּה, עַל-יַדֵּי תַקּוֹן הַבְּרִית זּוֹכִין לְשְׁלֵמוֹת לְשׁוֹן־הַקֹּדֶשׁ (שם יט).

ד דְּבַר שֶׁאֵינּוּ נִשְׁמָע וְנִתְקַבֵּל אֵינּוּ נִקְרָא דְּבַר כָּלֵל. וְתַקּוֹן הַדְּבַר שֶׁיִּהְיֶה נִשְׁמָע וְנִתְקַבֵּל הוּא עַל-יַדֵּי הַשְּׁבִיחַ שֶׁמְשַׁבְּחִין אֶת הַצְּדִיקִים אֲמֵתִיִּים, וְזֶה הוּא תַקּוֹן הַכָּלִי לְהַדְּבַר (שם כט).

ה הַדְּבַר הוּא כָּלִי הַשְּׁפַע שֶׁבָּהֶם מְקַבְּלִים הַשְּׁפַע, וְלִפִּי הַדְּבַר, כֵּן הַשְּׁפַע: אִם הַדְּבַר הוּא בְּשֵׁלְמוֹת וּבְמִלּוּאָה, אֲזִי יְכוֹלִין לְקַבֵּל בָּהֶם הַשְּׁפַע וְכוּ'. בְּשִׁבִיל זֶה צָרִיכִין לְהַתְּפַלֵּל בְּדַבּוּרִים דִּיקָא (שם לד).

סדר שיחות ה'ר"ן ה'י"א:

רכו פעם אחת שחוק ואמר: אם היו מניחין לכנס מת אחד בין המחקרים כשיושבין וחוקרין בחכמתם היו מתבטלים כל החכמות שלהם:

מדבר ממעלת ההתבודדות

רכז מְצַאתִי כְּתַב יַד הַחֲבֵרִים שֶׁאָמַר שְׁטוֹב יוֹתֵר שֶׁהַתְּבוּדוֹת יִהְיֶה מִחוּץ לְעִיר בְּמָקוֹם עֹשָׁבִים כִּי הָעֹשָׁבִים גּוֹרְמִים לְשִׁיתְעוֹרָר הַלֵּב:

רַכַּח שָׁמַעְתִּי בְּשֵׁמוֹ שֶׁאָמַר: בּוֹדְאֵי נִמְצְאִים כְּשָׂרִים אַף עַל פִּי שְׂאִין לָהֶם הַתְּבוּדוֹת אֲבָל אֲנִי קוֹרֵא אוֹתָם "פְּלִיטִים" מְבַהֲלִים וּמְבַלְבְּלִים וּפְתָאם כְּשִׁיבּוֹא מְשִׁיחַ וַיִּקְרָא אוֹתָם יִהְיוּ מְעַרְבָּבִים וּמְבַלְבְּלִים אֲבָל אֲנַחְנוּ נִתְּיָה דוֹמִים כְּמוֹ הָאָדָם אַחַר הַשְּׂנָה שֶׁדַּעְתּוֹ נֹחָה וּמִיִּשְׁבֵּת הֵיטֵב כֵּן תִּתְּיָה דַּעְתָּנוּ נֹחָה וּמִיִּשְׁבֵּת עָלֵינוּ בְּלִי מְהוּמָה וּבְלָבוֹל:

רַכַּט שָׁמַעְתִּי בְּשֵׁמוֹ שֶׁהָיָה מְדַבֵּר עִם אֶחָד מִבְּנֵי הַנְּעוּרִים וְהָיָה מְחִזֵּק אוֹתוֹ מְאֹד מְאֹד בְּהַתְּבוּדוֹת וְשִׁיחָה בֵּינוֹ לְבֵין קוֹנּוֹ בְּלִשׁוֹן שְׁמֵדְבָרִים בּוֹ כְּדַרְכּוֹ זְכָרוֹנוֹ לְבָרְכָה וְאָמַר לוֹ שֶׁבְּתַחֲלָה זֶה הָיָה עֶקֶר הַתְּפִלָּה מֵה שֶׁהָיָה כָּל אֶחָד מְדַבֵּר מֵה שֶׁבְּלָבוֹ לְפָנֵי הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ בְּלִשׁוֹן שֶׁהָיוּ מְדַבְּרִים בּוֹ כְּמִבְּאֵר בְּרַמְבַּ"ם בְּתַחֲלַת הַלְכוֹת תְּפִלָּה (תְּפִלָּה-א ב' ד') עֵינַן שָׁם שְׁמֵבְאֵר שָׁם זֹאת הֵיטֵב, שֶׁבְּתַחֲלָה הָיָה זֶה עֶקֶר הַתְּפִלָּה וְכוּ' אַף אַחַר כֵּן רָאוּ אַנְשֵׁי כְּנָסֶת הַגְּדוּלָּה וְכוּ' וְתִקְנוּ סֵדֶר הַתְּפִלָּה עֵינַן שָׁם אֲבָל עַל כָּל פָּנִים מְדִינָא זֶהוּ עֶקֶר הַתְּפִלָּה עַל כֵּן גַּם עֲכָשׁוּ שְׁמַתְּפִלִּין סֵדֶר הַתְּפִלָּה שֶׁתִּקְנוּ אַנְשֵׁי כְּנָסֶת הַגְּדוּלָּה, טוֹב מְאֹד לְהָאָדָם לְהִיזוֹת רְגִיל לְהַתְּפַלֵּל לְפָנֵי הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ תְּפִלוֹת וְתַחֲנוּת וּבִקְשׁוֹת מִלְּבוֹ בְּלִשׁוֹן שְׁמֵבִין שִׁיזְכְּהוּ הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ לְעַבְדוֹתוֹ בְּאַמֶּת כִּי זֶה עֶקֶר הַתְּפִלָּה כְּנִזְכָּר לְעִיל וְעֵינַן בְּמָקוֹם אַחַר בְּכַמָּה מְקוֹמוֹת בְּדַבְּרֵינוּ כַּמָּה הָאָדָם צָרִיךְ לְהַרְגִיל עֲצֵמוֹ וּלְחַזֵּק עֲצֵמוֹ בְּהַנְהַגָּה זוֹ שֶׁעַל יְדֵי זֶה דִּיקָא בָּאוּ כָּל הַצְּדִיקִים לְמִדְרַגָּתָם עֵינַן שָׁם הֵיטֵב:

רל שְׁמַעְתִּי מִרְבִּי נִפְתָּלִי נִרוּ יֵאִיר שְׁשֻׁמַע מִרְבִּנוּ זְכוּרֵנוּ לְבָרְכָהּ,
 שְׁטוֹב כְּשֶׁהֵלֵב שֶׁל אִישׁ הַיִּשְׂרָאֵלִי נִמְשָׁךְ כָּל כֹּף לְהַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ עַד
 שְׁבָכָל עֵת וְעַת שִׁידְפְּקוּ עַל הַלֵּב יִתְחִיל תִּכְפֹּף לְהַתְלַהֵב וּלְהַשְׁתַּזְקֵק
 לְהַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ בְּכֹלֹת הַנֶּפֶשׁ כָּרְאוּי וְעָשָׂה אֲזִי תְנוּעוֹת בְּיָדָיו עַל
 עֲנִין זֶה וְאָמַר שְׂאֵפְלוֹ כְּשִׁיּוֹשְׁבֵין בֵּין אַנְשִׁים יִשָּׂא יָדָיו וְלִבּוֹ לַה'
 וַיִּצְעַק אֵלָיו בְּכֹלֹת הַנֶּפֶשׁ וְהָרִים אֲזִי יָדָיו בְּהַתְעוֹרְרוֹת נִפְלָא וְאָמַר
 הַפְּסוּק "אֵל תַּעֲזֹבֵנִי ה' אֱלוֹהֵי" (תְּהִלִּים לַחֲכַב) בְּקוֹל נְעִים שֶׁל תְּחִנָּה
 וְגִעְגּוּעִים נִפְלָאִים לְהַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ וְתַפֵּס זֹאת לְדַגְמָא שְׁכָךְ רָאוּי
 לְאִישׁ יִשְׂרָאֵלִי שְׂאֵפְלוֹ כְּשֶׁהוּא בֵּין אַנְשִׁים יִתְעוֹרֵר בְּכָל פַּעַם
 לְהַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ בְּהַתְעוֹרְרוֹת נִמְרָץ כַּנִּזְכָּר לְעִיל:

סדר שלחן ערוך היופני:

(כד) פשתן סרוק וצמר מנופץ שנותנים על המכה אם חשב
 עליהם מבע"י לתתם על המכה או שישב בהם שעה אחת מבע"י
 או שצבען בשמן דגלי דעתיה דלמכה קיימי או שכרכן במשיחה
 ליתנם על המכה בשבת תו לית בהו משום מוקצה ומשום רפואה
 נמי ליכא שאינו אלא כמו מלבוש שלא יסרטו בגדיו (במכה) ויש
 אומרים דלא סגי במחשבה לחוד: (כה) עורות יבשים בין של אומן
 בין של בעה"ב מותר לטלטלן: הגה ויש אומרים דוקא עורות בהמה
 גסה דחזי לישב עליהם אבל מבהמה דקה אסור אא"כ חשב לישב עליהם
 מבע"י (רש"י פ' ב"ט): (כו) נסרים של בעה"ב מותר לטלטלן ושל אומן
 אסור אא"כ חשב עליהם מבע"י ליתן עליהם פת לאורחים או
 תשמיש אחר: (כז) עצמות שראויים לכלבים וקליפים שראויים
 למאכל בהמה ופרורים שאין בהם כזית מותר להעבירם מעל
 השלחן אבל אם אין הקליפים ראויים למאכל בהמה אסור לטלטלם
 אלא מנער את הטבלא והם נופלים ואם יש פת על השלחן מותר

להגביה הטבלא ולטלטלה עם הקליפים שאינם מאכל בהמה שהם בטלים אגב הפת ואם היה צריך למקום השלחן אפילו אין עליה אלא דברים שאינם ראויים למאכל בהמה מותר להגביה ולטלטלם: (כח) חבילי עצים וקש שהתקינן למאכל בהמה אפילו הם גדולים הרבה מותר לטלטלן: (כט) כל שהוא ראוי למאכל חיה ועוף המצויים מטלטלים אותו ואם אינו ראוי אלא למאכל חיה ועוף שאינן מצויים אם יש לו מאותו מין חיה או עוף מותר לטלטל מאכל הראוי לאותו המין וא"ל אסור: הגה ולפי זה מותר לטלטל עצמות שנתפרקו מן הבשר מע"ש אם ראויים לכלבים דהא כלבים מצויים (ב"י דלא כהר"ן): (ל) גרעיני תמרים במקום שמאכילים אותם לבהמה מותר לטלטלן ואדם חשוב צריך להחמיר על עצמו שלא לטלטלן אלא דרך שינוי: (לא) בשר חי אפילו תפל שאינו מלוח כלל מותר לטלטלו משום דחזי לאומצא וכן אם היא תפוח (פי' מסריח רש"י) מותר לטלטלו משום דראוי לכלבים: (לב) דג מלוח מותר לטלטלו ושאינו מלוח אסור מפני שאינו ראוי: (לג) קמיע שאינו מומחה אע"פ שאין יוצאים בו מטלטלין אותו: (לד) כל דבר מטונף כגון רעי וקיא וצואה בין של אדם בין של תרנגולים וכיוצא בהם אם היו בחצר שיושבים בה מותר להוציאם לאשפה או לבית הכסא ואפילו בלא כלי ואם היו בחצר שאינו דר שם אסור להוציאם ואם ירא מפני התינוק שלא יתלכלך בה מותר לכפות עליה כלי: (לה) אע"פ שמותר להוציא גרף של רעי ועביט של מי רגלים אסור להחזירם אא"כ נתן לתוכם מים: (לו) אין עושין גרף של רעי לכתחלה דהיינו להביא דבר שעתיד לימאם כדי להוציאו לכשימאם ואם עבר ועשאו מותר להוציאו: (לז) במקום דאיכא פסידא מותר להכניס מטתו אצל גרף של רעי

ולקבוע ישיבתו שם כדי להוציאו: (לח) מכנים אדם מבע"י מלא קופתו עפר ומיחד לו קרן זוית ועושה בו כל צרכיו בשבת כגון ליטול ממנו לכסות צואה או רוק וכיוצא בזה אבל אם לא ייחד לו קרן זוית בטל אגב עפר הבית ואסור לטלטלו. הגה ולכן מותר ליקח פירות הטמונים בחול כי אין אותו עפר מוקצה (ב"י ססימן שי"ח בשם שבולי לקט): (לט) אסור לטלטל בהמה חיה ועוף ואעפ"י כן מותר לכפות את הסל לפני האפרוחים כדי שיעלו וירדו בו ובעודם עליו אסור לטלטלו: (מ) כל בהמה חיה ועוף מדדים אותם בחצר דהיינו שאוחז בצוארם ובצדדים ומוליכן אם צריכין הבע"ח לכך ובלבד שלא יגביהם בענין שיעקרו רגליהם מן הארץ דמוקצין הם ואסור לטלטלו חוץ מתרנגולת שאין מדדין אותה מפני שמגבהת עצמה מן הארץ ונמצא זה מטלטל אבל דוחים אותה מאחוריה בידיים כדי שתכנס:

סדר ל'קוטי התפלות הימני:

תתכנן זכנו מלא רחמים גם עתה למדת האמת בשלמות, ונזכה לאמת לאמתו ברצונך הטוב, ויתגלה האמת בעולם הזה, עד שיהיה מפלה להרשעים גם בעולם הזה, כמו שיהיה לעתיד לבוא, עלידי התגלות האמת, עד אשר ישובו כלם לעבודתך, ויקראו כלם בשמך באמת ויהיה נשלה הדבור הקדוש בתכלית השלמות ונזכה להמשיך שלמות הדבור מעלמא דאתי לעולם הזה:

תתכד: ובכן תזכנו ותעזרנו שנזכה לעשות נקדות קדושות להדבור הקדוש, ונזכה להוציא הדבור ממצר הגרון, עד שנזכה על ידי קדשת הדבור השלם להוציא מכה אל הפעל כל העבודות וכל הדברים שבקדשה שאנו צריכים לעשות, כי אתה ידעת עצם רבוי המניעות שיש לנו מכל הדברים שבקדשה שאנו צריכים

זֶה נֶתַן וְלֹא יַעֲבֹר

בִּתּוֹם מִזְמַר מִזְמֵר הַיְיָ לְ"עֲדָה לְעֲדָה מִקֹּדֶשׁ שִׁדְרָה לְעֲדָה מִסְפָּרֵי רַבְּנוּ יִהְיֶה תִּיקוּן לְכַל"ם
זֶה נֶתַן וְלֹא יַעֲבֹר יֵצֵא לְאוֹר עֵי הוֹצֵאת "נִצְחָתִי וְאֵנֶכָה" שְׁעֵי יִשְׁבֵּת תִּיקוּן הַמִּידוֹת

לַעֲשׂוֹת, וְאִין שׁוֹם דְּבָר שְׁבַקְדָּשָׁה שְׁלֵא יִהְיֶה לָנוּ מְנִיעוֹת רַבּוֹת
עָלֵינוּ, וּבְפָרְט כְּשֶׁאֲנוּ צָרִיכִים לַעֲשׂוֹת דְּבָר גָּדוֹל שְׁכָל יִהְיֶה לָנוּ תְּלוּי
בוֹ, שֶׁהוּא לְהִתְקַרֵּב בְּאַמֶּת לְהַצְדִּיקִים אֲמִתִּיִּם, וּמְכַל שְׁכַן
כְּשֶׁרוֹצִים לְהִתְקַרֵּב לְנִקְדֵּת הָאֲמִת שְׁבִין הַצְדִּיקִים, שְׁאֵז מִתְגַּבְּרִים
וּמִתְרַבִּים הַמְּנִיעוֹת וְהַעֲכוּבִים עָלֵינוּ מְאֹד מְאֹד בְּלִי שְׁעוֹר וְעָרָךְ
וּמִשְׁתַּפְּחִים וּמִפְּסִיקִים בְּפָנֵינוּ מְאֹד, וְאִין רוֹצִים לְהַנִּיחַ אוֹתָנוּ
לְהִתְקַרֵּב לְנִקְדֵּת הָאֲמִת אֲבָל כְּבָר הוֹדַעְתָּנוּ כִּי בְּאַמֶּת אִין שׁוֹם
מְנִיעָה בְּעוֹלָם כָּלֵל, וְכָל הַמְּנִיעוֹת הֵם רַק בְּשִׁבִיל הַחֲשֵׁק, כִּדִּי
שִׁיתְּגַבֵּר הַחֲשֵׁק וְהַכְּסוּפִין וְהַגְּעוּגוּעִים יוֹתֵר לַעֲשׂוֹת רְצוֹנָךְ, וְכָל מֵה
שֶׁהַמְּנִיעוֹת מִתְגַּבְּרִין יוֹתֵר, צָרִיכִין לְהִתְגַּבֵּר שִׁיְהִי הַחֲשֵׁק גָּדוֹל
בְּיוֹתֵר וְיוֹתֵר, כִּדִּי שְׁעַל יְדֵי הַתְּגַבְּרוֹת הַחֲשֵׁק, יִשְׁבְּרוּ כָּל הַמְּנִיעוֹת,
וְיִזְכּוּ לְהַשִּׁיג הַנְּחֻשָׁה הַקְּדוּשָׁה:

תַּתְּכָה: וְעַל זֶה בָּאתִי לְבַקֵּשׁ מִמֶּךָ ה' אֱלֹקֵי, הַחֲפִין בְּטוֹבֵתָנוּ, קוֹמָה
בְּעִזְרָתָנוּ וְזִכְנוּ לְחֲשֵׁק דְּקָדְשָׁה, שְׁנִזְכָּה לְהִתְגַּעְגַּע וּלְהַשְׁתַּוְּקָה
וּלְחֲשֵׁק וּלְכֶסֶף לָךְ וּלְעֲבוֹדָתְךָ הַקְּדוּשָׁה, בְּחֲשֵׁק נְמָרִץ וּכְסוּפִין
גְּדוֹלִים בְּאַמֶּת וְיִהְיֶה הַחֲשֵׁק וְהַכְּסוּפִין הוֹלְכִים וּמִתְגַּבְּרִים
וּמִתְחַזְּקִים בְּכָל יוֹם וּבְכָל עֵת וּבְכָל שָׁעָה, עַד שִׁיתְּגַבֵּר הַחֲשֵׁק כְּפִי
תְּקַף הַמְּנִיעוֹת שְׁאֲנוּ צָרִיכִים לְשַׁבְּרָם עַד שִׁיתְּגַבֵּר הַחֲשֵׁק עַל
הַמְּנִיעוֹת, וְיִתְּבַטְּלוּ כָּל הַמְּנִיעוֹת מִפְּנֵי הַחֲשֵׁק הַחֲזָק וְהַכְּסוּפִין
הַגְּדוֹלִים וְעַל־יְדֵי־זֶה נִזְכָּה לַעֲשׂוֹת נְקִדוֹת קְדוּשׁוֹת לְהַאֲזִיזוֹת
לְהַשְׁלִים הַדְּבָר הַקְּדוּשָׁה, עַד שְׁנִזְכָּה לְהוֹצִיא מִכַּח אֵל הַפְּעַל כָּל
הַדְּבָרִים שְׁבַקְדָּשָׁה שְׁאֲנוּ צָרִיכִים לַעֲשׂוֹת בְּזֶה הָעוֹלָם כְּפִי רְצוֹנָךְ
הַטוֹב וְהַקְּדוּשָׁה:

תַּתְּכוּ: וְתַעֲזְרֵנוּ וְתִזְכְּנוּ לְחֲשֵׁק וּכְסוּפִין גְּדוֹלִים וְחֲזָקִים כָּל כָּף, עַד
שְׁלֵא נִרְצָה לְפָטֵר עֲצָמָנוּ עִם טַעֲנַת הָאֲנָם וְהַמְּנִיעָה שִׁישׁ לָנוּ, וְלֹא

נְקַרְר אֶת דַּעֲתָנוּ בְּמַה שֶׁנִּחְשָׁב כְּאִלוֹ עָשִׂינוּ, מֵאַחַר שֶׁהֵינּוּ חַפְצִים
 לַעֲשׂוֹת, רַק שֵׁישׁ לָנוּ אֲנִים:

תתכוז: אָנָּה ה' עֲזָרְנוּ וְזַכְּנוּ שֶׁלֹּא נִפְטָר עֲצִמְנוּ בְּזֶה, כִּי אֵין אָנוּ
 רוֹצִים לְצֵאת עִם טַעֲנַת הָאֲנִים שֶׁנִּחְשָׁב עַל יְדֵי זֶה כְּאִלוֹ עָשִׂינוּ, כִּי
 אֵין אָנוּ חַפְצִים לִפְטֹר עֲצִמְנוּ בְּשׁוּם מְנִיעָה וְאֲנִים, רַק זַכְּנוּ וְעֲזָרְנוּ
 שִׁיְהִיָּה לָנוּ חֶשֶׁק וְכִסּוּפִין חֲזָקִין כְּאִלוֹ, שֶׁנִּזְכָּה עַל יָדָם תָּמִיד לְהוֹצִיא
 מִכַּח אֵל הַפֶּעַל כָּל הַדְּבָרִים שֶׁבִקְדָּשָׁה וּבְכָל פֶּעַם שֶׁנִּזְכָּה לְהַתְּעוֹרֵר
 לַעֲשׂוֹת אִיזָה דָּבָר גָּדוֹל וְקָטָן שֶׁבִקְדָּשָׁה, תִּהְיֶה עִמָּנוּ וְתִעֲזָרְנוּ
 וְתִזְכְּנוּ לְחֶשֶׁק וְכִסּוּפִין חֲזָקִים וְחֲדָשִׁים בְּכָל פֶּעַם, וְלֹא נִרְפָּה אֶת
 הַחֶשֶׁק וְהַכִּסּוּפִין וְהַנְּעֻנְוִיעִים כָּלֵל, רַק נִזְכָּה לְהַתְּחִיזֵק וּלְהַתְּאַמֵּץ
 בְּכָל עֵת לְהַתְּנַעֲנֵעַ וּלְכַסֵּף וּלְחַשֵּׁק וּלְהַשְׁתַּזְקֵק בְּתַשׁוּקָה נִפְלְאָה
 וּבְחֶשֶׁק נִמְרָץ בְּכֹלֹת הַנְּפִישׁ, וּכְפִי תִקַּף הַמְּנִיעָה וְהָאֲנִים, כֵּן יִתְגַּבֵּר
 הַחֶשֶׁק וְהַכִּסּוּפִין יוֹתֵר, עַד שֶׁנִּזְכָּה לְשַׁבֵּר כָּל הַמְּנִיעוֹת וְהָעֲכֹבִים
 מִכָּל הַדְּבָרִים שֶׁבִקְדָּשָׁה שֶׁבָּעוֹלָם, עַד שֶׁנִּזְכָּה לְהוֹצִיא מִכַּח אֵל
 הַפֶּעַל מִמָּשׁ כָּל חַפְצֵנוּ בְּעֶסְקֵי שָׁמַיִם וּבְכָל מַעֲשֵׂה אֲשֶׁר נִרְצָה
 לְהַחֲלִל בְּעִבּוּדֵת ה' בְּכָל לְבָבֵנוּ, נַעֲשֶׂה וְנַצְלִיחַ, עַד שֶׁנִּזְכָּה לַעֲשׂוֹת
 בַּפֶּעַל מִמָּשׁ כָּל מַה שֶׁהוּא רְצוֹנָךְ הַטּוֹב בְּאַמֶּת:

תתכח: וְעֲזָרְנוּ וְזַכְּנוּ וְחַנְּנוּ שֶׁנִּזְכָּה לְהַמְּתִיק וּלְשַׁכַּךְ חֲרוֹן אַפֶּךָ
 מֵעֲלֵינוּ וּמֵעַל כָּל עַמֶּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל וְתִעֲזָרְנוּ בְּרַחֲמֶיךָ וּבְחַסְדֶּיךָ
 הַרְבִּים שֶׁנִּזְכָּה לְשַׁבֵּר מְהֵרָה מִדַּת הַכַּעַס מֵאַתָּנוּ, וְאֵל יַחַר אַפֵּינוּ
 עַל שׁוּם דָּבָר שֶׁבָּעוֹלָם, רַק נִזְכָּה לְשַׁבֵּר וּלְבַטֵּל וּלְהַמְּתִיק כָּל מִינֵי
 חֲרוֹן אַף מֵעֲלֵינוּ וּמֵעַל כָּל יִשְׂרָאֵל וְאֵל יַעֲשֵׂן אַפֶּךָ בָּנוּ, רַק נִזְכָּה
 לְבָרֵר וּלְהַמְּתִיק וּלְזַכֵּךְ הָעֵשֶׂן שֶׁל הַחֲרוֹן אַף עַד שִׁיְהִיָּה נַעֲשֶׂה מִמָּנוּ
 רוּחַ נִיחָא רוּחַ אֲוִירֵי רוּחַ דְּקְדָּשָׁה, וְעַל־יְדֵי־זֶה יִהְיֶה נִמְשָׁךְ רוּחוֹ שֶׁל
 מְשִׁיחַ עֲלֵינוּ וְתָבִיא לָנוּ אֶת מְשִׁיחַ צְדָקָנוּ, וַיִּמָּהַר וַיַּחֲיֵשׁ לְגַאֲלָנוּ

זֶקֶק נָתַן וְלֹא יַעֲבֹר

ב'תעב
מזמור מלכה רבי"ל "למדן מצני מקוה שידך מצהר מספרי רבנו יהיה תיקון רב"ל
"חק נתן ולא יעבור" יצא לאור ע"י הוצאת "נצחתי ואנצח" שע"י ישיבת תיקון המידות

גִּאֲלַת עוֹלָם וְעַל-יְדֵי-זֶה יִהְיֶה נִמְשָׁךְ עָלֵינוּ חַיּוֹת גְּדוֹל דְּקֹדֶשָׁה, רוּחַ
חַיִּים דְּלֵעָלָא, וְרוּחַ חַיִּים דְּלִתְתָּא וְתַפְתַּח אֶת יָדְךָ וְתִשְׁבְּעֵנוּ
בְּרִצּוֹנְךָ וְתַחֲיֵינוּ בְּרַחֲמֶיךָ וְתִתֵּן לָנוּ פְּרִנְסוֹתֵינוּ בְּרוּחַ קָדָם שְׁנִצְטָרְךָ
לָהֶם כִּי עֵינֵינוּ אֵלֶיךָ יִשְׁבְּרוּ, לָךְ לְבַד עֵינֵינוּ תְּלוּיּוֹת חוּם וְחָנּוּ
וְרַחֵם עָלֵינוּ וְהוֹשִׁיעֵנוּ, כִּי אֵלֶיךָ עֵינֵינוּ, וַיְקַיֵּם בָּנוּ מִקָּרָא שְׁכָתוֹב:
"פּוֹתַח אֶת יָדְךָ וּמִשְׁבִּיעַ לְכָל חַי רִצּוֹן":